

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

26. Si Satanas Satanam eijcit, aduersum se diuisus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

alijs plebeijs planèque indoctis hominibus, qui noui Euangelij Caluiniani præcipui præcones per Galliã, hoc Belgium, & Angliam erant. Rationem adfert, *quia etiam superbi ac feroces aliquando ad Apostolica munera à Deo vocantur*, quod ex Pauli exemplo probat. Cæterum nec Paulus quum adhuc Saulus esset, ex mera superbia & ferocia talis erat, sed, vt ipsemet profitetur, *zelator paternarum traditionum, & ex ignorantia peccans*, nec qualemcunque illam suam ferociam factus Apostolus retinuit, sed in alium virum conuersus paruuluserat; nec denique magis contra superbos quàm contra doctos hoc exemplum facit, quum Paulus in lege Moysaica ante conuersionem doctissimus fuerit, *ad pedes Gamalielis institutus*, vt ipse Paulus profiteatur. Tenenda igitur veterum Patrum saluberrima expositio, & nouella reiicienda Caluini corruptio.

IN MATTHÆI CAP. 12.

26. *Si Satanas Satanam eijcit, aduersum se diuisus est.*

QVVM hæc prima Christi responsio ad illam Phariseorum blasphemiam, quod in principe dæmoniorum dæmonia eiciebat, locum habeat in illa dæmoniorum eiectione quæ vera & efficax est, & qua inuitus dæmon ab homine pellitur, non autem de fictitia illa cessione qua per collusionem quandam eijci se dæmones etiam aliorum dæmonum opera interdum patiuntur, aut fingunt potius, de qua disputat S. August. in lib. 83. qq. q. 79. Caluinus fictitiam hanc & illusoriam dæmonis eiectionem Catholicæ

De exorcismo
Catholico

tholicæ Ecclesiæ tribuit, quando per exorcismos
dæmones eijcit, vel inter reliquos minores ordi-
nes exorcistas constituit. Exorcismi (inquit) in Pa-
patu nihil aliud sunt, quàm umbratiles & fictitij Satanae
contra se ipsum conflictus. Et paulo post, explicans il-
la verba, Filij vestri in quo eijciunt, ait. Non dubito quin
veteres exorcistas notet, quorum tunc vulgaris erat usus
apud Iudæos, qui invocato Dei nomine dæmones fugabant.
Postea Papistæ, ne sua conditio inferior esset, illos æmulati
sunt in creandis exorcistis: atque hoc modo simularum sine
fuerunt. Hæc ille, ipsum ordinem exorcistarum in
Ecclesia irridens, & in exorcismi ceremonia quæ
baptizandis adhibetur, non veram dæmonis eie-
ctionem sed ficticiam fieri, & Satanae contra se-
ipsum conflictum docens. Ita planè sicut Chri-
stum Pharisei, sic ille Ecclesiam accusat quòd
opera Satanae Satana eijcit. Sed hac in re veteres
hæreticos sequitur, imò superat Calvinus. Pela-
gianos qui in parvulis peccatum originale nega-
bant, & consequenter in potestate dæmonis illos
esse agnoscere volebant, ex ipsa exorcismi cere-
monia refutat Augustinus. Ceremoniam penitus
improbare non audebāt Pelagiani, audeat Calvi-
nus. In illa tamen ceremonia ficticiam esse dæmo-
nis eiectionem aiebant Pelagiani, sicut hic ait
Calvinus. Sic enim de illis scribit August. Ipsa Ec-
clesiæ sacramenta quæ tam priscae traditionis auctoritate
concelebrat, ut ea isti quamvis in parvulis existiment
simulatoriè potius quàm veraciter fieri, non tamen audeant
aperta improbatione respicere; ipsa inquam Ecclesiæ sacra-
menta satis indicant parvulos à partu etiam recentissimos
per gratiam Christi de diaboli servitio liberari. Excepto
enim quòd in peccatorum remissionem non fallaci sed fidele
mysterio baptizantur, etiam prius exorcizatur in eis &
exufflatur potestas contraria, cui etiam verbis eorum, à qui-
bus

Parvulorū
exorcis-
mus.

De pecc.
originali
lib. 2. c. 40

bus portantur, sese renunciare respondent. Hęc ille. Eandem ceremoniam contra illos vrget epist. 105. Circumstantur (inquit) & diuinarum auctoritate lectionem, & antiquitus tradito & retento firmo Ecclesie ritu in baptisate paruulorum, vbi apertissime demonstrantur infantes, & cum exorcizantur, & cum eis per eos à quibus gestantur renunciare respondent, à diaboli dominatione liberari. Hęc ibi. Idem frequenter contra eosdem alibi vrget, de nup. & concup. lib. 1. cap. 20. & lib. 2. cap. 18. vbi ait, In Ecclesia toto orbe diffusa exorcizari infantes baptizandos, vt ab eis princeps mundi eiciatur foras, à quo necesse est vt vasa ire possideantur. Eandem ceremoniam testatur Nazanzenus orat. in sanctum lauacrum. Cyprianus lib. 4. epist. 7. Ambros. lib. 1. cap. 5. de Sacramentis. Optatus lib. 4. contra Parmenianum. Cælestinus epist. 1. cap. 12. & Leo epist. 4. cap. 7. vbi dicit, secundum Apostolicam regulam hanc ceremoniam exerceri; non ad imitationem exorcifinorum in Iudæis, vt nugatur Caluinus.

Porro accepisse Ecclesiam potestatem à Deo coercendi & eiciendi dæmones per exorcifinos, testatur tota contra impium Caluinum antiquitas. Iustinus in dialogo cum Tryphone, Tertullianus in Apologetico cap. 32. in lib. de corona militis, & alibi sæpe. Cyprianus in lib. ad Demetrianum. Lactantius lib. 2. cap. 16. & lib. 4. cap. 27 & lib. 5. cap. 22. Deniq; August. de ciuitat. Dei lib. 10. cap. 22. Sed & ordinarium quoddam officium exorcizandi dæmones in Ecclesia Catholica, olim quidem fuisse, multa Concilia testantur, Conc. Antioch. can. 10. Carthag. 4. can. 7. & Laodicenū can. 29. Hodie autem vsque superesse, frequentia etiam nostri temporis exempla eaque recentissima docuerunt. Sed suam singularem impietatem
vel

Exorcifinus dæmonum.

Calvinus
Iudaizans

vel in hoc maximè patefecit Calvinus, quòd Iudeorum exorcistas, tamen ex legis præscripto eos non haberent, agnoscit tamen, eo quòd Deus vt in fœderis sui fide puròq; cultu illū populum retineret, suam inter eos præsentiam varijs miraculis subinde testaretur; in Christiana autem & Catholica Ecclesia vt in noui fœderis fide puròque Dei cultu nouus populus retineretur, nullos exorcistas, nulla miracula nisi fictitia vult agnoscere. Ita Iudæis magis fauet Calvinus, quàm omnibus hæcenus ante Lutherum natum populis Christianis.

31. *Spiritus blasphemia non remittetur.*Caluini
blasphemiam
in
Spir. S.
duplex.Peccatum
in Spir. S.
quomodo
remitti
nō potest.

HO C Christi verbum premens Calvinus, aliam in Spiritum S. blasphemiam depromit. Quū enim per Spiritus blasphemiam illud peccatum intelligat, *quo quis contra proprium animi sui sensum Dei donis & virtuti obrectat, & qui destinata malitia Dei gratiam & virtutem oppugnat* (quod ei libenter concedimus, quia illa omnino erat Phariseorū hoc loco blasphemiam) mox concludit, hanc blasphemiam infallibiliter nō remitti. *Mirum* (inquit) *non est, si tali sacrilegio spem venie præcidat Christus.* Ita aliam blasphemiam pronuntiat, docens in huiusmodi peccato desperationē, quæ vna est contra Dei Spiritum blasphemiam, eaque maxima, vt accuratè docet S. August. de verbis Domini serm. 11. Sed sententiæ suæ enormitatem defendere conatur. *Durius* (inquit) *hoc quibusdam videtur, ideoque ad puerile cauillum confugiunt, irremissibile vocari, eo quòd eius venia est ad impetrandum difficilis.* Vocat puerile cauillū cauillator impotens, quod